

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Valentové a soudců JUDr. Vojtěcha Šimíčka a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci **V. H. V.**, zastoupeného Mgr. Janem Klikem, advokátem se sídlem v Plzni, Karlovarská 130, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Plzeň**, se sídlem v Plzni, ulice Antonína Uxy 11, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 28. 2. 2007, č. j. 58 Ca 86/2004 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **se n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Výrokem I. výše uvedeného rozsudku Krajský soud v Plzni (dále jen „krajský soud“) zamítl žalobu žalobce proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 10. 2004 č. j. 12157-02/04-1601-25. Tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ze dne 28. 7. 2004 zn. 2391-03/04-21, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 5 000 Kč za jiný správní delikt a rozhodnuto o propadnutí zajištěných tabákových výrobků.

Výrokem II. odmítl krajský soud žalobu proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004 č. j. 10052-02/04-1601-25. Citovaným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání

žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ze dne 20. 6. 2004 č. j. 157/04-1664-33 o zajištění tabákových výrobků.

Výrok I. výše citovaného rozsudku napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Má za to, že pojem tržiště soud a žalovaný interpretují nesprávně, a to zdůrazňováním v podstatě jediného znaku - volné přístupnosti prostoru, kde dochází k nabídce a prodeji zboží a poskytování služeb. Takováto interpretace poskytuje velmi omezenou možnost rozlišení, co ještě je a co již není tržištěm. Takto se tato možnost posouvá do subjektivní roviny a konotace tohoto výrazu je neostrá a nepřipustně rozšiřující. Podle názoru stěžovatele je proto nutné při výkladu tohoto pojmu vzít do úvahy i další kritéria a znaky pro posouzení povahy prodejního prostoru, čerpané nejen ze zákona o spotřebních daních, stavebního zákona a autoritativních rozhodnutí dalších orgánů, zejména stavebních úřadů, ale i z obecných a logických zásad se zřetelem i k historickému a jazykovému výkladu pojmu tržiště či tržnice (tzn. co tradičně označuje v českém jazyce tento pojem).

Stěžovatel namítá, že krajský soud odmítl úvahu stěžovatele o dalším předpokladu pro hodnocení povahy prostoru - časové a prostorové variabilnosti prodejních míst, jak je uváděl v žalobě. Je pravdou, že toto není výslovně uvedeno v zákoně o spotřebních daních, avšak z důvodu výše uvedené nutnosti rozlišení povahy jednotlivých prodejních prostorů, je tento předpoklad nutný. Co se týká definice stánku, pokud bude bez dalšího zásadně připuštěno, že se může jednat o konstrukce spojené se zemí pevným základem a o objekty, které nebudou konstrukčně jednoduché, opět se problematika posouvá do nemožnosti rozlišit povahu daného objektu z hlediska posouzení, zda se jedná o stánek či jiný objekt.

Co se týká citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 11. 2006 č. j. 5 Afs 89/2005 - 54, zde se jednalo o jinou skutkovou podstatu (zákaz prodeje tabákových výrobků a lihovin ve zkolaudované prodejně pro prodej zboží, nacházející se na tržnici. V případě stěžovatele se ovšem jedná o soubor 31 zkolaudovaných prodejen jako obchodního centra, když nelze bez rozhodnutí stavebního úřadu a dalších povolení jiných státních orgánů vybudovat další prodejny nebo odstranit stávající). Argumentaci stěžovatele svědčí i „Metodická informace č. 3/2004 k zákonu o spotřebních daních“ ze dne 16. 2. 2004 č. j. 59 527/03/4400 vydaná Ministerstvem průmyslu a obchodu, kde je uvedeno, že „tržnici není stavba, která je provozovnou určenou k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím, jestliže se v ní prodej uskutečňuje pouze v prodejních místech vymezených projektovou dokumentací a není v ní umožněno nad rámec uvedené projektové dokumentace sestavit další prodejní místa a nejsou v ní tato místa zřízena“. Tento právní názor je totožný s právním názorem stěžovatele a lze jej aplikovat na situaci, která byla v době provedení kontroly. Celý prostor byl dne 13. 2. 2004 Odborem výstavby MěÚ v Domažlicích č. j. OVÚP-2420/04/Sz zkolaudován nikoli jako tržiště, ale jako obchodní centrum, tj. několik měsíců před tím, než došlo ke kontrole a zajištění zboží celním úřadem. Obdobný názor je uveden i ve zmiňovaném rozsudku Nejvyššího správního soudu 5 Afs 89/2005 - 54 v citovaném stanovisku Veřejného ochránce práv.

Podle názoru stěžovatele přijetím výkladu provedeného soudem v rozsudku je možno dojít k nepřipustně rozšiřujícímu výkladu pojmu tržiště, např. podle toho i prostor obsahující několik zkolaudovaných prodejen pro prodej různého zboží stojících na geometricky oddělených pozemcích s vlastním číslem popisným, naprosto na sobě nezávislých, které by měly např. pouze společné parkoviště (typicky na náměstí jakékoliv větší obce), by naplňovaly bez dalšího znaky tržiště podle zákona o spotřebních daních, což je i vzhledem k interpretaci pojmu stánku, výklad nesprávný.

Krajský soud nesprávně vyhodnotil právní otázku ohledně právní povahy pojmu tržiště a stánku a rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné. Skutková podstata, z níž správní orgán vycházel, nemá oporu ve spisech a je s nimi v rozporu, neboť správní orgán a soud nerespektoval některá rozhodnutí a listiny obsažené ve spisu, zejména kolaudační rozhodnutí na kolaudaci objektu jako obchodního centra, stanovisko téhož úřadu ze dne 28. 12. 2004 č. j. 32478/2004/OVUP/Kr., projektovou dokumentaci a další. Rozhodnutí soudu je též nepřezkoumatelné, neboť soud kromě zákonných citací vybraných ustanovení zákona o spotřebních daních se nijak podrobněji danou problematikou nezabýval a pouze v odůvodnění odmítl námitky vznesené v žalobě proti správnímu rozhodnutí.

Současně stěžovatel požádal o přiznání odkladného účinku podané kasační stížnosti. K tomuto uvedl, že z důvodu zákazu prodeje tabákových výrobků a lihovin byl v roce 2005 nucen ukončit podnikání v předmětné prodejně v obchodním centru a byl nucen hledat nové místo podnikání a zvolit nový sortiment prodáváných výrobků. Na konci r. 2006 se mu podařilo nalézt nové prodejní místo v jiném objektu, avšak v důsledku nedostatku peněžních prostředků na znovuoobnovení podnikatelské činnosti, z důvodu jejího delšího přerušení, byl stěžovatel ve velmi špatné finanční situaci. Zaplacení pokuty ve výši 5 000 Kč, představuje pro něj v současné době závažný zásah do mé možnosti podnikat, neboť je zatížen dluhy za úhradu nájemného a z nesplacených faktur za zboží od dodavatelů. Výkon rozhodnutí by proto znamenal v současné situaci stěžovatele nenahraditelnou újmu. Přiznání odkladného účinku se nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob a není v rozporu s veřejným zájmem. Nezanedbatelnou okolností je i délka řízení před soudem, téměř 2,5 roku od podání žaloby.

Stěžovatel navrhuje zrušit napadený rozsudek krajského soudu věc mu vrátit k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

Důvodnost kasační stížnosti Nejvyšší správní soud pak posoudil v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Z předloženého spisového materiálu vyplynulo, že dne 20. 6. 2004 provedl celní úřad v Domažlicích (dál jen „správní orgán prvního stupně“) v obci F. kontrolu zaměřenou na dodržování zákazu nabídky a prodeje lihovin a tabákových výrobků podle § 133 zákona č. 353/2003 Sb. o spotřebních daních (dále pouze „zákon o spotřebních daních“). V rámci kontroly zjistil, že stěžovatel ve svém prodejním místě nabízel a prodával tabákové výrobky, a proto vydal dne 20. 6. 2004 pod zn. 157/04-1664-33 rozhodnutí, kterým na základě § 134 odst. 2 stejného zákona zajistil celkem 12. 460 kusů těchto tabákových výrobků v celkové ceně 29 581 Kč. Žalobcovo odvolání směřující vůči tomuto správnímu úkonu (rozhodnutí) žalovaný svým rozhodnutím ze dne 20. 8. 2004 č. j. 10052-02/04 vydaným podle § 58 odst. 1

zákona č. 71/1967 Sb., o správním řízení (dále jen „správní řád“) zamítl a zpochybněné rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil. V odůvodnění rozhodnutí kromě jiného uvedl, že k zajištění tabákových výrobků došlo proto, že je stěžovatel nabízel a prodával na prodejním místě, které se nacházelo v prostorách tržiště, kde je podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních prodej takových výrobků zakázán. Dne 28. 7. 2004 vydal správní orgán prvního stupně pod č. j. 2391-03/04-21 na základě § 135 odst. 3 téhož zákona rozhodnutí, kterým za správní delikt spočívající v prodeji tabákových výrobků na tržišti v obci F., a tím i porušení zákazu nabídky a prodeje takových výrobků podle § 135 odst. 3 a § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních uložil stěžovateli pokutu ve výši 5 000 Kč. Zároveň podle § 135 odst. 5 stejného zákona vyslovil propadnutí uvedeného zboží zajištěného stěžovateli rozhodnutím ze dne 20. 6. 2004. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání, o němž žalovaný rozhodl dne 27. 10. 2004 pod č. j. 12157-02/04-1601-25 tak, že ve smyslu § 59 odst. 2 správního řádu odvolání zamítl. V odůvodnění rozhodnutí mimo jiné uvedl, že prodejní stánek stěžovatele se nacházel na tržišti, kde je prodej tabákových výrobků podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních zakázán. Stěžovatelem předložené rozhodnutí stavebního úřadu o povolení změny v užívání stavby ze dne 13. 2. 2004 č. j. OVÚP-2420/04/Sz nemá v dané věci právní význam. Nabídka tabákových výrobků je součástí jejich prodeje. Pojem prodej ve smyslu třetí části zákona o spotřebních daních je nutno chápat jako komplexní činnost prodejce prováděnou takovým způsobem, aby vytvořil příležitost uzavírat kupní smlouvy se zákazníky. Uvedená činnost prodejce zahrnuje i obvyklé nabízení zboží fyzicky umístěného například na pultě, polici a podobně. Proti rozhodnutím žalovaného podal stěžovatel žalobu ke krajskému soudu. V žalobě uplatnil obdobné námitky jako v kasační stížnosti. Krajský soud napadená rozhodnutí přezkoumal a dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná.

U rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004 č. j. 10052-02/04-1601-25, kterým žalovaný zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí Celního úřadu Domažlice ze dne 20. 6. 2004 č. j. 157/04-1664-33 o zajištění tabákových výrobků, krajský soud dovodil, že jsou naplněny podmínky pro aplikaci kompetenční výluky ve smyslu ustanovení § 70 písm. b) s. ř. s., neboť rozhodnutí o zajištění tabákových výrobků je rozhodnutím předběžné povahy. O osudu zajištěného zboží bylo dle krajského soudu rozhodnuto až následně, a to rozhodnutím ze dne 28. 7. 2004 č. j. 2391-03/04-21, jímž žalovaný vyslovil propadnutí věcí. S ohledem na shora uvedené výroky II. napadeného rozsudku žalobu směřující proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 8. 2004 č. j. 10052-02/04-1601-25 dle ustanovení § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. jako nepřipustnou odmítl. Pro úplnost krajský soud dodal, že žaloba proti výše uvedenému rozhodnutí by musela být odmítnuta, i kdyby se o kompetenční výluku nejednalo, a to z důvodu její opožděnosti. Stěžovateli bylo rozhodnutí žalovaného doručeno dne 24. 8. 2004 a žaloba byla podána až 29. 12. 2004.

Rozhodnutí č. j. 12157-02/04-1601-25 krajský soud přezkoumal, přičemž se ztotožnil se závěry žalovaného o tom, že prodejní místo stěžovatele se nacházelo na tržišti, kde je prodej tabákových výrobků zakázán. Sankci za porušení tohoto zákazu stěžovatelem shledal krajský soud oprávněnou.

V kasační stížnosti stěžovatel uplatňuje kasační důvody ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002Sb. soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

Nejvyšší správní soud se musel nejprve zabývat namítanou nepřezkoumatelností napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., jelikož již z povahy věci je zřejmé, že pokud by tomuto stížnostnímu důvodu přisvědčil, bylo by nutno

tento rozsudek zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení, neboť toliko přezkoumatelné rozhodnutí je způsobilé k posouzení z hlediska případného naplnění některého z dalších taxativně zakotvených důvodů kasační stížnosti.

V projednávané věci stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost rozsudku nedostatkem jeho odůvodnění, neboť dle názoru stěžovatele krajský soud „kromě zákonných citací vybraných ustanovení zákona o spotřebních daních se nijak podrobněji danou problematikou nezabýval a pouze v odůvodnění odmítl námitky vznesené v žalobě proti správnímu rozhodnutí.“

Z žaloby stěžovatele při konfrontaci s obsahem tohoto rozsudku vyplývá, že se krajský soud vypořádal se všemi uplatněnými žalobními body, byť na rozdílné argumentační úrovni. Tento stížnostní důvod proto nemohl Nejvyšší správní soud akceptovat, jelikož nepřezkoumatelnost spočívající v nedostatku důvodů rozhodnutí pojmově předpokládá zásadní deficit takového rozhodnutí, znamenající např. úplné opomenutí některého žalobního bodu či přehlédnutí podstatných skutečností vyplývajících ze spisu a ve svých důsledcích zapříčiňující zpochybnění celkové logické konstrukce nosných důvodů rozhodnutí (ratio decidendi). Tuto nepřezkoumatelnost však nelze fakticky zaměňovat za subjektivně pociťovanou nespokojenost s úrovní odůvodnění napadeného rozsudku, resp. za nespokojenost s výsledkem řízení. Ostatně sám stěžovatel nekonkretizuje, které žalobní body krajský soud opomenul přezkoumat, pouze obecně namítá, že se soud nijak podrobněji danou problematikou nezabýval.

Nesprávné právní posouzení dle ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. spočívá dle stěžovatele v nepřípustném výkladu definice tržiště, jež učinil žalovaný a následně i krajský soud. Stěžovatel namítá, že pojem tržiště soud a žalovaný interpretují nesprávně, a to zdůrazňováním v podstatě jediného znaku - volné přístupnosti prostoru, kde dochází k nabídce a prodeji zboží a poskytování služeb. V případě stěžovatele se jedná o soubor 31 zkolaudovaných prodejen jako obchodního centra, když nelze bez rozhodnutí stavebního úřadu a dalších povolení jiných státních orgánů vybudovat další prodejny nebo odstranit stávající. Podle názoru stěžovatele je při výkladu pojmu tržiště vzít do úvahy i další kritéria a znaky pro posouzení povahy prodejního prostoru, čerpané nejen ze zákona o spotřebních daních, stavebního zákona a autoritativních rozhodnutí dalších orgánů, zejména stavebních úřadů, ale i z obecných a logických zásad se zřetelem i k historickému a jazykovému výkladu pojmu tržiště či tržnice (tzn. co tradičně označuje v českém jazyce tento pojem). Krajský soud dle stěžovatele nesprávně vyhodnotil právní otázku ohledně právní povahy pojmu tržiště a stánku a rozhodnutí je z tohoto důvodu nezákonné.

Naplnění kasačního důvodu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. spatřuje stěžovatel v postupu správního orgánu a následně i soudu, neboť tito nerespektovali některá rozhodnutí a listiny obsažené ve spisu, zejména kolaudační rozhodnutí na kolaudaci objektu jako obchodního centra, stanovisko téhož úřadu ze dne 28. 12. 2004 č. j. 32478/2004/OVUP/Kr., projektovou dokumentaci a další.

Shora uvedené námitky neshledal Nejvyšší správní soud důvodnými.

Jádrem kasační stížnosti je tedy posouzení, zda stěžovatel nabízel k prodeji tabákové výrobky v místě, kde to zákon zapovídá, či nikoli. V daném případě je třeba vymezit prostor, ve kterém se stěžovatelovo prodejní místo nachází. Nesporné je, že stěžovatel realizoval prodej v prodejně nacházející se v obchodním centru v obci F.

Podle § 133 odst. 1 zákona o spotřebních daních, v rozhodném znění, je na tržištích, v tržnicích a mimo provozovny určené k prodeji zboží a poskytování služeb kolaudačním rozhodnutím podle zvláštního právního předpisu (stavební zákon) prodej tabákových výrobků a lihovin zakázán. Z tohoto ustanovení je dostatečně patrné, že jeho smyslem je zamezit prodej zmíněného zboží ve všech uvedených prostorách (tj. jak na tržištích a tržnicích, tak v provozovnách, které k tomu nebyly zkolaudovány), a to v zásadě bez ohledu na způsob tohoto prodeje. Nejvyšší správní soud již ve svém rozhodnutí ze dne 23. 11. 2006, č. j. 5 Afs 89/2005 - 54, www.nssoud.cz, poukázal na to, „že pojem tržiště nevyžaduje dalšího zkoumání povahy prodejny. Povaha prostoru, kde se prodejna nachází, přírůstá rovněž povahu prodejny.“ Z hlediska zákona o spotřebních daních tak není rozhodné, zda je určitý prostor, který se nachází na tržišti, k prodeji zboží zkolaudován či nikoli.

Citované zákonné ustanovení § 133 zákona o spotřebních daních je totiž nutno vidět v jeho vazbě na ustanovení § 132 stejného zákona.

Dle ust. § 132 se pro účely této části zákona rozumí a) stánkem prostor ohraničený pevnou nebo přenosnou konstrukcí, zvláště která není spojena se zemí pevným základem, kde prodávající vystavuje, nabízí nebo prodává zboží, d) tržištěm volně přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky, pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb, e) tržnicí vymezený uzavíratelný zastřešený nebo nezastřešený přístupný prostor, kde dochází k nabídce a prodeji zboží nebo poskytování služeb na místech pronajatých k tomuto účelu, přičemž tento prostor umožňuje sestavit určitý počet prodejních míst a může být nebo je vybaven stánky nebo jednoduchými objekty, popřípadě pulty, stolky nebo obdobnými zařízeními, která jsou určena pro prodej zboží nebo poskytování služeb.

Co rozumí zákon o spotřebních daních tržištěm je upraveno v § 132 písm. d) tohoto zákona. Ze správního spisu je pak zřejmé (zejména z přiložené fotodokumentace, fotokopie katastrální mapy), že stavba (obchodní centrum), v níž se prodejní místo stěžovatele nachází, má obdélníkový půdorys, částí stavby jsou i zpevněné plochy s asfaltovým povrchem, po obvodu se nacházejí zastřešená prodejní místa, opatřená stahovacími roletami. Stavba dále obsahuje komunikace a parkoviště. Do prostoru stavby je na jednom místě umožněn vjezd, který není uzavíratelný. Předmětné obchodní centrum tak má povahu volně přístupného prostoru, kde dochází k nabídce a prodeji zboží, a tento prostor je sestaven z určitého počtu prodejních míst (prodejen). Ač byl tento prostor stavebním úřadem v rozhodnutí o povolení změny stavby vymezen jako obchodní centrum, je tento pojem nutno chápat ve smyslu stavebního zákona. Samotná změna užívání stavby, tak jak je uvedena v rozhodnutí o povolení změny v užívání stavby č. j. OVÚP-2420/04/Sz ze dne 13. 2. 2004 nemá vliv na posouzení povahy prostoru z hlediska zákona o spotřebních daních.

Nedůvodná je stěžovatelova námitka, že „obchodní centrum“ není tržištěm, neboť neumožňuje bez rozhodnutí stavebního úřadu a dalších povolení jiných státních orgánů vybudovat další prodejny nebo odstranit stávající. Ustanovení § 132 totiž hovoří o tom, že prostor tržiště musí umožňovat sestavení určitých prodejních míst (tak tomu také v daném případě je), naopak nestanoví nic o tom, že je třeba, aby tato místa mohla být snadno měnitelná. Ostatně i § 132 písm. a) zákona o spotřebních daních považuje za stánek také prostor ohraničený pevnou konstrukcí, která je spojena se zemí pevným základem. Je tedy možné považovat za tržiště i prostor složený z prodejních stánků (prodejních míst),

kteřé jsou pevně spojeny se zemí. Na uvedené nemá také žádný vliv, že je tento prostor nazván obchodním centrem.

Tvrzení stěžovatele, že žalovaný a krajský soud nerespektovali některá rozhodnutí a listiny obsažené ve spisu, zejména kolaudační rozhodnutí na kolaudaci objektu jako obchodního centra, stanovisko téhož úřadu ze dne 28. 12. 2004 č. j. 32478/2004/OVUP/Kr., projektovou dokumentaci a další, nemá oporu ve spise. Jak žalovaný ve svém rozhodnutí, tak krajský soud posuzovali při svém rozhodování stěžovatelem doložené rozhodnutí o povolení stavby, přičemž dospěli k jiným závěrům, než stěžovatel. Krajský soud tak učinil na straně č. 8 rozsudku, kde uvedl, „nyní popsany areál byl sice rozhodnutím Městského úřadu v Domažlicích ze dne 13. 2. 2004 č. j. OVÚP – 2420/04/Sz postupem podle § 85 odst. 1 stavebního zákona změněn z prodejních stánků a prodejních skladů na obchodní centrum (31 prodejen), avšak tato změna není z hlediska posouzení prostoru z pohledu, cíle a účelu zákona o spotřebních daních rozhodná.“ Stěžovatelem citované stanovisko ze dne 28. 12. 2004 není součástí spisového materiálu.

Nejvyšší správní soud tedy nezjistil naplnění důvodů kasační stížnosti uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s.

Nejvyšší správní soud tak dochází ke stejnému závěru jako krajský soud a žalovaný, že prostor, v němž stěžovatel nabízel a prodával zboží, naplňuje pojem tržiště ve smyslu § 132 písm. d) zákona o spotřebních daních.

Poprvé v kasační stížnosti stěžovatel argumentuje závěry z Metodické informace č. 3/2004 k zákonu o spotřebních daních ze dne 16. 2. 2004 č. j. 59 527/03/4400 vydané Ministerstvem průmyslu a obchodu. Nejvyšší správní soud ve smyslu ustanovení § 109 odst. 4 s. ř. s. shledal tuto argumentaci nepřipustnou, neboť ji stěžovatel neuplatnil v řízení před krajským soudem, ačkoli tak učinit mohl.

Vzhledem k tomu, že Nejvyšší správní soud neshledal naplněným žádný z tvrzených důvodů kasační stížnosti, zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou podle § 110 odst. 1 s. ř. s., poslední věty.

Za procesní situace, kdy Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti rozhodl neprodleně po jejím obdržení a po nezbytném poučení účastníků řízení o složení senátu, se z důvodu nadbytečnosti již samostatně nezabýval návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1, 2 (§ 120) s. ř. s., když stěžovatel ve věci úspěšný nebyl a žalovanému náklady řízení nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 24. září 2007

JUDr. Ludmila Valentová
předsedkyně senátu